

на конференцията или представителитѣ на великитѣ Европейски държави най сетнѣ се видѣхѣ принудени да закриятъ Конференцията и да си разотидатъ, безъ да направятъ нѣщо.

Слѣдъ закриванъето на Конференцията въ Цариградъ, Россія се пакъ разновиднимъ образомъ мчяше да убѣди Европейскитѣ държави, особено же Англія, за да се нѣкакъ по-енергически подѣйствова предъ турското правителство, за да се подобри положеніето на православнитѣ Християни въ Турція. За тая цѣль се съставляваха протоколи въ Лондонъ и проч. и проч., но всичко бѣ напразно! Честъта впрочемъ на велика Россія, и нейното величественно достолѣпіе бѣхѣ въ неприятно, даже до нѣйдѣ, въ малко унизително положеніе. Това не можеше да претърпи ни Русското правителство, ни Русскія векикъ Монархъ, ни храбрія и патріотическя Русски народъ. Въ съображеніе слѣдователно на такивато затруднителни и мчни обстоятелственни случки, най сетнѣ блаженнопочившія Русски царь Аександръ II се видѣ принуденъ да обяви войнѣ на Турція, за да испжлни даденото свое царско обѣщаніе предъ братскя нашъ Русски народъ: че ще се подобри положеніето на християнитѣ въ Турція, а особено на Бжлгаритѣ; и дѣйствително на 12 Април. 1876 год. Царь Александръ II тжржественно обяви войнѣ на Турція.

Ние ще се ограничимъ въ разказъ-тъ си за послѣдната тая Русско-Турска война, само за най главнитѣ достопамятни исторически събытія, най много же ще да се пуснемъ въ разказъ-тъ си за обстоятелственнитѣ исторически случки, що станахѣ и се извршихѣ тукъ въ Тжрново и околнитѣ му мѣстности, при привземанъето на града; и другитѣ по-важни събытія, що се относѣ случихѣ и извршихѣ. —

Слѣдъ обявяванъето войнѣ на Турція отъ страна на Россія, войската ѳ състояща отъ около 200,000 души, премина руската границѣ подъ главната команда на Н. Височество Николая Николаевича, братъ на царь Александра II, навлѣзе въ Романія, и слѣдъ разновиднитѣ фази, въобще благопріятни